

sine Grænser, ja, saa bleve de alle sammen hjulpe. Og jeg for mit Vedkommende har ikke det mindste imod, at vi, naar der trænges til at ydes noget virkeligt af Betydning, noget klækkeligt til de arbejdsløse og andre nødlidende, og det viser sig, at det vokser Kommunerne over Hovedet, ogsaa fra Statens Side i det mindste gøre et Forsøg paa at yde et Tilskud til de enkelte Kommuner i et vist nærmere bestemt Forhold til, hvad vedkommende Kommune selv yder, og det er ogsaa den Vej, Udvalget i Fjor anviste. Jeg tror, at det er den eneste mulige, fremkommelige Vej. Hermed skal jeg slutte mine Bemærkninger.

N. C. Jensen: Det glædede mig overordentlig at høre den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører for Flertallet tog disse Spørgsmaal. Det forekommer mig, at han paa en ganske klar, kort og træffende Maade pointerede det, hvorom disse Spørgsmaal egentlig dreje sig. Thi det er jo givet, at dersom man skulde ind paa at løse det store Arbejderspørgsmaal, saa vidtrækkende, som det nu i sig selv er, vilde det fordre et langt større og mere omfattende Forslag end det, de Herrer Socialdemokrater have stillet. Og man skal huske paa, at det, hvorom der her er Tale, er at løse den økonomiske Side af Sagen; nu at begynde med den økonomiske Side af Sagen vilde, forekommer det mig, være at begynde fra den gale Ende. Man maatte, synes jeg, forud have klare og bestemte Regler til Bedømmelse af, hvorledes Arbejdsløsheden er fremkommen, om den er fremkommen fra denne eller hin Side. Thi dersom vi skulde føre den Tanke ud i Livet, at det vil være det offentliges Sag at afhjælpe al Arbejdsløshed, forekommer det mig, at vi arbejde ud i det grænseløse, ud i det blaa. I den Henseende gav den ærede Ordfører et ganske kort og træffende Svar, og ligeledes glæder jeg mig overordentlig over den Stilling, han som Flertallets Ordfører indtog til det andet Lovforslag, der foreligger. Thi det er sikkert nok, at der er megen Nød og ogsaa megen Nød, som kan afhjælpes, og som der er gjort meget for at afhjælpe trindt omkring i Landets Kommuner, men hvorledes man nu end vender og drejer det, hvorledes man end vil bruge Sagen i Agitationens Tjeneste, forekommer det mig klart, at man skal komme til at lede længe for at finde en Institution, der bedre har formaaet at hjælpe med smaa Midler, hvor det var

muligt at hjælpe, end den Virksomhed, de kommunale Raad trindt omkring i Landet have udøvet gennem de fri Fattiggasser. Det betyder for de fattige efter min Mening langt mere end de Skueretter, de Herrer Socialdemokrater, som det før blev sagt, hvert eneste Aar opstille ved Juleferien. Men det er sikkert nok, at hvis Staten kunde bidrage til, at Fattiggasserne trindt om i Kommunerne fik større Midler til deres Raadighed, vilde dette efter min Mening være at hjælpe paa det rette Sted.

Disse Bemærkninger har jeg ønsket at fremsætte, fordi jeg synes, at det har sin overordentlig store Interesse at faa klaret, at det, vi egentlig tilsigte, er at hjælpe, hvor der er Nød paa Færde, men ikke at træde til og ophjælpe det, som den ærede Ordfører efter min Mening saa korrekt kaldte Krigskasserne.

Sabroe: Det er nogle Bemærkninger af det ærede Medlem for Skjoldelev (J. Nielsen), der give mig Anledning til ganske kort at udtale mig om de fri Fattiggasser. Det ærede Medlem ytrede i sin Tale, at de fri Fattiggassers Bestyrelse i Aarhus i Fjor skulde i en Erklæring i Bladene have udtalt, at det ikke hørte til deres Opgave at lindre en Nød, der var fremkaldt ved Arbejdsløshed. Det var imidlertid ikke de fri Fattiggassers Bestyrelse, der fremkom med en saadan Erklæring. Det er indlysende, at en Bestyrelse, der staar i Spidsen for de fri Fattiggasser, og som maa have til Opgave at lindre den Nød, der er fremkaldt saavel af Sygdom som af Arbejdsløshed og andre Aarsager, ikke kan udstede en saadan Erklæring. Nej, Erklæringen fremkom fra en enkelt Mand, et Medlem af Bestyrelsen af den fri Fattiggasse for Domsognet i Aarhus, for øvrigt en af den ærede Talers politiske Meningsfæller, og det var nærmest en mangelfuld Redaktion eller en mangelfuld Form i Meddelelsen til Offentligheden, der kom til at give det Udseende af, at de fri Fattiggasser eller i alt Fald denne enkelte fri Fattiggasse ikke kunde tage sig af de arbejdsløse i Aarhus. Sagen var i Virkeligheden den, at vedkommende over for Offentligheden vilde have udtrykt, at de Midler, som de fri Fattiggasser raadede over, langt fra vare tilstrækkelige til at afhjælpe den Nød, som Arbejdsløsheden fremkaldte i Byen.

Samtidig vilde jeg gerne gøre en anden kort Bemærkning. Det samme ærede Medlem talte om, at der ikke ydedes ret